

Mennefters Tilværelse kan være ligegyldig. Men det, det kommer an paa, er, at vi — der være en forholdsvis Stormagt i Begyndelsen af dette Aarhundrede — uagtet vi have sat det Meste til af, hvad der var vort, skulle vedblive at være det, det er absolut nødvendigt; men netop derfor vil Befolkningen ikke gaa den Vej, netop derfor tror jeg, at det, efter at der nu er forhandlet i en saa lang Række af Aar, er fuldkomment ørfesløst. Men der er endnu en Grund, hvorfor jeg tror, at det er ørfesløst, og det er, at hvis det virkelig er sandt, at det er den rigtige Forsvarsplan, der er udarbejdet af Krigs- og Marineministeren uden, saa vidt man kan se, at være forelagt Conseilspresidenten og Finantsministeren eller Udenrigsministeren, at hvis det virkelig er Tilfældet, at denne Regjering anser denne Sag for sin Livssag, er det virkelig dens simple Pligt, efter at denne Sag nu er bleven saaledes forhandlet, som den er bleven, gennem en Række af Aar, og efter at hele Befolkningen saa at sige saa energift som muligt har erklæret, at den ikke vil have med denne Sag at gjøre paa den Maade, medens den samtidig har erklæret, at den er villig til at bringe de Offre, der ere nødvendige, men paa den anden Side vil vide, hvad der er nødvendigt, maa det efter min Mening være Regjeringens Pligt overfor Fædrelandet, overfor Befolkningen, overfor Kongen at sige: det er vor Overbevisning, at saaledes skal det være, men selv om vi stod i det i venstabeligste Forhold til Oppositionen, tør vi ikke tage det fulde Ansvar for denne Sag, men vi føle det som vor Pligt at anbefale, at et Ministerium, der er i Overensstemmelse med den store Opposition i Landet, træder til for at kunne forelægge enten det samme Forslag, hvis de Sagthyndige ikke sige Andet, eller, hvis det under en anden Vedelje viser sig, at Sagthyndigheden mener, at der er noget maaste lige saa Godt eller Bedre, der kan gjøres, da dette Andet. Det er den eneste Maade, jeg kan tænke mig, at Regjeringen kan forsvare at stille sig paa, men det lader ikke til, at Ministeriet bryder sig derom. Den høitærede Finantsminister og Conseilspresident, som ikke har det Allermindste dermed at gjøre, erklærede det for en Livssag og tog Ansvaret paa sig for at anvende et saa betydeligt Beløb, som det efter vort lille Folks økonomiske Forhold maa være, tog dette Ansvar paa en tilfældig Krigsministers Ord. Der er desuden saa meget mindre Grund til at forhandle videre efter de Udtalelser, som den høitærede Krigsminister har fremsat. Han udtalte blandt Andet, som det blev anført af det ærede Medlem fra Præsto Amt (Wojfen), at han havde

udtalt i Landstthinget, at Bælgerbefolkningen ikke havde nogen Mening derom, og han tilraadede, at Bælgerbefolkningen skulde sige til sine Repræsentanter: Nu skulle I gaa ind og stemme efter Eders bedste Overbevisning om denne Sag, da vi baade i Høre og Benstre ere enige om at vi ville have den. Jeg vil gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa, at Bælgerfolket siger til sine Repræsentanter ikke alene i denne, men ogsaa i alle andre Sager: „Stem efter Eders bedste Overbevisning“, og hvis der ikke siges det, er jeg forvisset om, at Enhver af os her agter at stemme efter sin Overbevisning. Det er ganske sikkert, at Bælgerbefolkningen ikke kan dømme selv om Fæstninger, om, hvor de skulle være, og hvorledes de skulle være, men naar vi ere komne herind, er det os, der skulle dømme derom, ikke om, hvorledes Fæstningerne skulle være, men om, hvor vidt der kan bevilges de Beløb dertil, som forlanges, og det er netop Tilfældet, at den Forsvarsplan, som den høitærede Minister har tænkt paa, har Flertallet gjentagne Gange erklæret, at det ikke gaar med til, fordi den vil være en fuldstændig Ruin for os, fordi det er overbevißt om, at naar vi skulle være en Stormagt til Lands og en Stormagt til Vands, saa er Landet ødelagt, og jeg skal føie en Ting til, og det er, at vi have den fulde Overbevisning, at naar der kommer et Ministerium, som er i Stand til at forhandle med Folkethinget, vil der komme en Forsvarsplan anderledes end den, der nu er kommen, og selv om de nuværende Sagthyndige, som Ministeriet benytter, skulde erklære ikke at ville have med en saadan Plan at gjøre, skal det nok vise sig, at der baade i Armeen og i Marinen findes Mænd, der ere villige til at yde Medvirksomhed og vise sig i Stand til at lægge en Forsvarsplan, som passer for vort Folk, for vore økonomiske Forhold, passer for 1,800,000 Mennesker, og saaledes, at Folket og Kongen skal være tilfreds med den, tilfreds med at værne om sin egen Tilværelse, men ikke er lagt an paa noget omhelst Stormagts-hensyn, ikke lagt an paa, at 1,800,000 Mennesker vedblivende skulde søge Stormagtsnavn. Jeg skal tillade mig i Anledning af en anden Bemærkning af den høitærede Krigsminister at gjøre opmærksom paa, at naar han mente, at der ingen Militarisme var herhjemme, saa er det netop ogsaa Frygten for Militarismen, der gjør, at man mener, at det er nødvendigt ikke at indlade sig paa dette Forslag, thi Militarismen er til Stede i det Dødblik, vi offere en saa betydelig Del af vore Indtægter paa vort Forsvarsvæsen, og Militarismen truer os, naar vi se hen paa